

Nicci French

De bewoonde
wereld

Vertaald door
Molly van Gelderen
Elco Vijzelaar

Ambo|Anthos
Amsterdam

Donker. Heel lang donker. Mijn ogen open en dicht, open en dicht. Hetzelfde. Donker binnen, donker buiten.

Ik had gedroomd. Omspoeld door een zwarte, duistere zee. Vastgesnoerd aan een boom op een berg in de nacht. Een beest dat ik niet kon zien, snoof en snuffelde om me heen. Ik voelde een natte neus op mijn huid. Als je weet dat je aan het dromen bent, word je wakker. Soms word je wakker in een volgende droom. Maar als je wakker wordt en alles blijft hetzelfde, dan moet dat de werkelijkheid zijn.

Donker en dingen daar in het donker. Pijn. Die was ver van haar af en toen dichterbij haar en toen binnen in haar. Binnen in mij. Ik liep tot de rand toe vol met gloeiende golven van pijn. Ook al bleef het donker, toch kon ik de pijn nu zien. Flitsen geel en rood en blauw, vuurwerk dat geluidloos afging achter mijn ogen.

Ik begon ergens naar te zoeken zonder goed te weten waarnaar. Ik wist niet waar het was. Ik wist niet wat het was. *Nightingale*. *Farthingale*. Ik moest me inspannen, alsof ik een groot pak uit het water van een diep, donker meer moest slobberen. Ik had het. Abigail. Dat herkende ik. Zo heette ik, Abigail. Abbie. Tabbie. Abbie de Tabbie de vrouwtjeskat. Die andere naam was moeilijker. Ik was delen van mijn hoofd kwijt, en die had ik blijkbaar tussen de zoekgeraakte stukken laten slingeren. Ik herinnerde me een klassenlijst. Auster, Bishop, Brown, Byrne, Cassini, Cole, Daley,

Devereaux, Eve, Finch, Fry. Nee, stop. Terug. Finch. Nee. Devereaux. Ja, dat was hem. Er kwam een rijmpje bij me op. Een rijmpje van lang, lang geleden. Niet Deverox net als boks. Niet Deveroe net als koe. Maar Devereaux net als stro. Abbie Devereaux. Ik klampte me vast aan die naam als aan een reddingsboei die me in een kolkende zee was toegeworpen. Die kolkende zee bevond zich vooral in mijn hoofd. De ene golf van pijn na de andere rolde naar binnen en spatte uiteen tegen de binnenwand van mijn schedel.

Ik deed mijn ogen weer dicht. Ik liet mijn naam los.

Alles zat tussen al het andere. Alles bestond naast al het andere. Hoe lang is dat zo gebleven? Minuten. Uren. En toen werden dingen scherper, maakten zich los van elkaar, als contouren die opdoemen uit een mist. Ik had een metalen smaak in mijn mond en een geur van metaal prikte in mijn neusgaten, maar die geur werd iets muffigs wat deed denken aan tuinschuurtjes, tunnels, kelders, ondergrondse kamers, vochtige vieze vergeten plekken.

Ik luisterde. Alleen het geluid van mijn eigen adem, onnatuurlijk hard. Ik hield mijn adem in. Geen geluid. Het kloppen van mijn hart, meer niet. Was dat echt een geluid of alleen maar het bloed dat door mijn lichaam pompte, dat van binnenuit tegen mijn oren bonkte?

Ik lag ongemakkelijk. Ik had kramp onder in mijn rug, rond mijn bekken, in mijn benen. Ik draaide me om. Nee. Ik draaide me niet om. Ik bewoog me niet. Ik kon me niet bewegen. Ik trok mijn armen op alsof ik iets wilde afweren. Nee. Mijn armen bewogen niet. Ik kon me niet omdraaien. Was ik verlamd? Ik voelde mijn benen helemaal niet. Mijn tenen. Ik concentreerde al mijn aandacht op mijn tenen. Linker grote teen wrijft tegen de teen ernaast. Rechter grote teen wrijft tegen de teen daarnaast. Geen probleem. Dat kon ik. In een sok. Ik had geen schoenen aan.

Mijn vingers. Ik kon ermee trommelen. Mijn vingertoppen

raakten iets ruws. Beton of baksteen. Was dit een ziekenhuis? Gewond. Een ongeluk. Ergens liggen, wachten tot je gevonden wordt. Een ontsporing. Het wrak van een trein. Een ijzeren gevaarte boven op me. Een wrak. In een tunnel. Hulp onderweg. Hittezoekende apparatuur. Ik probeerde me de trein te herinneren. Kon me niks herinneren. Of een vliegtuig. Of een auto. Auto waarschijnlijk. Rijden diep in de nacht, koplampen op de voorruit, in slaap gevallen. Ik kende dat gevoel, mezelf knijpen om wakker te blijven, op mijn wang slaan, schreeuwen, het zijraam opendraaien om de koude lucht tegen mijn oogballen te laten gieren. Wie weet was het deze keer misgegaan. Van de weg af gewalkt, langs een helling omlaag, over de kop, de auto verdwenen in het struikgewas. Wanneer zou ik als vermist worden opgegeven? Hoe zoek je naar een verdwenen auto?

Ik moest niet wachten tot ik gered werd. Ik kon hier doodgaan aan uitdroging of bloedverlies terwijl een paar meter verder mensen naar hun werk reden. Ik moest zien dat ik in beweging kwam. Kon ik nou maar om me heen kijken. Geen maan. Geen sterren. Misschien was ik twintig meter verderop al veilig. Tegen de helling op. Als ik mijn tenen voelde, dan kon ik me ook bewegen. Eerst omdraaien. Dan maar pijn. Ik draaide me om, maar dit keer voelde ik dat iets me tegenhield. Ik schudde met mijn armen en benen, spande en ontspande mijn spieren. Ik was vastgebonden. Mijn onderarmen en net boven mijn ellebogen. Mijn enkels en dijen. Mijn borst. Ik kon mijn hoofd optillen, als het povere begin van een poging om rechtop te gaan zitten. Iets anders. Niet zomaar donker. Het was donker maar niet alleen maar. Er zat iets om mijn hoofd.

Helder denken. Hier moet een reden voor zijn. Nadenken. In de gevangenis werd je geboeid. Niet van toepassing. Wat nog meer? Soms worden patiënten in het ziekenhuis vastgegespt, om te voorkomen dat ze zichzelf iets aandoen. Ik lag op een rijdende brancard. Vastgebonden op een brancard vlak voor je naar een

operatiekamer werd gerold. Ik had een ongeluk gehad. Zeg maar een auto-ongeluk, want dat ligt het meest voor de hand. Statistisch. Ernstig maar niet levensbedreigend. Elke onbeheerste beweging kan – die formulering kwam uit het niets bij me op – ernstige inwendige bloedingen veroorzaken. De patiënte kon van de brancard vallen. Gewoon wachten tot de zuster of anesthesist kwam. Misschien hadden ze me al verdoofd. Of me een kalmeringsmiddel gegeven. Vandaar de witte plekken in mijn hersens. Vreemd dat het zo stil is, maar je hoort van mensen in het ziekenhuis die uren ergens op een brancard liggen wachten tot er een operatiekamer vrijkomt.

Mijn theorie gaf problemen. Het leek me niet dat ik op een brancard lag. Het rook naar nattigheid, schimmel, oude spullen die weg lagen te rotten. Ik voelde met mijn vingers niets anders dan beton of steen. Mijn lichaam lag op iets hards. Ik probeerde andere mogelijkheden te verzinnen. Na kolossale rampen werden de lijken wel eens in geïmproviseerde mortuaria opgeslagen. De gymzaal van een school. Kerkgebouwen. Misschien was ik wel het slachtoffer van een ramp. En hadden ze de gewonden overal neergelegd waar er maar plek was. Vastgebonden om verdere verwonding te voorkomen. Zouden ze ook een kap over hun hoofd hebben? Chirurgen hadden een kap over hun hoofd. Maar niet over hun ogen. Misschien om besmetting tegen te gaan.

Ik tilde weer mijn hoofd op. Met mijn kin kon ik een hemd voelen. Ik had kleren aan. Ja. Ik voelde ze op mijn huid. Een hemd, een broek, sokken. Geen schoenen.

Aan de rand wachtten andere dingen, die schreeuwden om in mijn gedachten te worden toegelaten. Nare dingen. Vastgebonden. In het donker. Met een kap over mijn hoofd. Idioot. Kon het een grap zijn? Ik herinnerde me studentenverhalen. Ze laten je jezelf helemaal klem drinken, en zetten je dan in Aberdeen op de trein. Je wordt wakker in Londen met alleen je ondergoed aan en vijftig pence in je hand. Zo meteen springt iedereen te voor-

schijn, ze doen de blinddoek af en roepen 'Eén april!' en dan moeten we allemaal lachen. Maar was het wel april? Ik herinnerde me de kou. Was de zomer voorbij? Moest de zomer nog komen? Maar de zomer was natuurlijk altijd wel voorbij, en er moest altijd weer een zomer komen.

Alle stegen liepen dood. Ik was ze stuk voor stuk in gegaan, en had niets gevonden. Er was iets gebeurd. Dat begreep ik. Mogelijkheid één: het was iets grappigs. Het voelde niet grappig aan. Nog een mogelijkheid, mogelijkheid nummer twee: er was iets gebeurd en dat werd nu van hogerhand aangepakt. Die kap – of een verband, ja, een verband was heel goed mogelijk. Dat was een goeie ingeving. Misschien was ik gewond geraakt aan mijn hoofd, was mijn oog of oor beschadigd, en was mijn hele hoofd in verband gewikkeld met een kap eroverheen om me beter te beschermen. Die zouden worden weggehaald. Dat zou even gemeen zeer doen. Een opgewekt gezicht van de verpleegster. Een dokter die naar me fronste. Geen zorgen, u hoeft zich geen zorgen te maken. Dat zouden ze dan zeggen. En me mevrouwetje noemen.

Er waren andere mogelijkheden. Nare mogelijkheden. Ik dacht aan het steen onder mijn vingers. De klamme lucht, als in een grot. Eerst was er alleen de pijn geweest en ook de wirwar van mijn gedachten, maar nu was er nog iets bij gekomen. Angst in mijn borst als koud slijk. Ik maakte geluid. Een dof gekreun. Ik kon praten. Ik wist niet wie ik moest roepen of wat ik moest zeggen. Ik riep harder. Ik dacht dat de echo of scherpte van de klank me iets konden vertellen over waar ik was, maar die werden gesmoord door mijn hoofdkap. Ik riep nog een keer, zo hard dat ik keelpijn kreeg.

Nu bewoog er iets vlak bij me. Geuren. Zweet en iets scherp. Het geluid van ademen, iemand die omhoog klauterde. Nu zat mijn mond vol katoen. Ik kreeg geen lucht. Alleen nog door mijn neus. Iets werd stevig om mijn gezicht gebonden. Adem op

me, warm op mijn wang, en toen uit het donker een stem, weinig meer dan gefluister, schor, ingehouden, gesmoord zodat ik het nauwelijks kon verstaan.

‘Nee,’ zei de stem. ‘Nog één kík en ik stop ook je neus dicht.’

Ik stikte haast in de stof. Mijn mond zat er vol mee. De prop bolde mijn wangen op en schuurde tegen mijn tandvlees. In mijn keel kwam de smaak van smeervet en bedorven kool. Er trok een siddering door mijn lichaam, misselijkheid trok in me op als kelder-vocht. Ik mocht niet overgeven. Ik probeerde lucht te happen, probeerde door de doek naar adem te snakken maar dat ging niet. Het ging niet. Ik was helemaal dichtgestopt. Ik rukte met mijn armen en enkels aan de boeien en probeerde een keer goed te ademen, en het leek of mijn hele lichaam lag te stuiptrekken en te rillen op die ruwe stenen vloer en er kwam geen lucht bij me binnen, het was alleen afgrijselijk leeg en rood achter mijn uitpuilende ogen en een hart dat omhoog sprong door mijn keel en een raar droog geluid dat aan me ontsnapte, als een hoest die op niets uitliep. Ik was een zieltogende vis. Een vis die spartelde op de harde vloer. Ik was aan de haak geslagen en vastgebonden, maar van binnen viel ik uit elkaar, al mijn ingewanden scheurden nu los. Dus zo is het nou? Doodgaan? Levend begraven zijn.

Ik moest ademen. Hoe kun je ademen? Door je neus. Dat had hij gezegd. Die stem had gezegd dat hij de volgende keer mijn neus zou dichtstoppen. Ademen door mijn neus. Nu ademhalen. Op die manier kreeg ik niet genoeg lucht binnen. Ik kon niet voorkomen dat ik toch probeerde naar adem te snakken, probeerde mijn longen met lucht te vullen. Mijn tong was te groot om in de kleine ruimte te passen die overbleef in mijn mond. Hij zat de hele tijd klem tegen de doek. Ik voelde mijn lichaam weer steigeren. Rustig ademhalen. Kalm. In en uit, in en uit. Zo doorademen tot er niets overblijft dan het gevoel zelf. Zo moet je in leven blijven. Ademen. Vette, muffe lucht in mijn neusgaten, olieachtig rottend

spul dat in mijn keel liep. Ik probeerde niet te slikken, maar toen moest ik wel en weer golfde er bittere gal door me heen, en kwam in mijn mond. Ik kon het niet volhouden. Ik kon het wél volhouden. Ik kon het, ik kon het, ik kon het.

Adem in en uit, Abbie. Abbie. Abbie. Ik heet Abbie. Abigail Devereaux. In en uit. Niet nadenken. Ademen. Je leeft nog.

De pijn in mijn schedel rolde naar achteren. Ik tilde mijn hoofd een klein stukje op, en de pijn golfde terug naar mijn ogen. Ik knipperde, en het was dezelfde diepe duisternis, of mijn ogen nu open waren of dicht. Mijn wimpers kwamen tegen de hoofdkap aan. Ik had het koud. Dat begon ik nu te voelen. Mijn voeten waren ijskoud in mijn sokken. Waren het wel mijn sokken? Ze voelden te groot en te ruw aan, onwennig. Ik kreeg een steek in mijn linkerkuit. Ik probeerde mijn beenspieren te bewegen om het verkrampte gevoel kwijt te raken. Ik voelde jeuk op mijn wang, onder de kap. Ik lag een paar seconden stil, concentreerde me volledig op de jeukende plek, toen draaide ik mijn hoofd om en probeerde daarmee tegen een opgetrokken schouder te wrijven. Hielp niet. Dus wriemelde ik maar wat tot ik met mijn gezicht langs de grond kon schrapen.

En ik was nattig. Tussen mijn benen en onder mijn dijen, het beet in mijn huid onder mijn broek. Was het mijn broek? Ik lag daar in mijn eigen pies, in het donker, met een hoofdkap op, vastgebonden, mijn mond dichtgesnoerd. Adem in en uit, zei ik tegen mezelf. Adem de hele tijd in en uit. Probeer je gedachten langzaam naar boven te laten komen, stukje bij beetje, zodat je er niet in verdrinkt. Ik voelde de druk van de angsten die in me waren weggeborgen. Mijn lichaam was een tere, krakende schelp vol kolkend water. Ik dwong mezelf om alleen aan ademen te denken, in en uit door mijn neusgaten. In en uit.

Iemand – een man, de man die deze doek in mijn mond had geduwd – had me naar deze plek gebracht. Hij had me meegenomen.

men, me vastgebonden. Ik was zijn gevangene. Waarom? Daar kon ik nog niet over nadenken. Ik luisterde of ik een geluid opving, elk geluid behalve dat van mijn eigen adem en dat van mijn hart. En als ik bewoog, het schuren van mijn handen of voeten over de ruwe vloer. Misschien was hij hier bij me, in deze ruimte, ergens op zijn hurken. Maar er was geen ander geluid. Op dit moment was ik alleen. Ik lag daar. Ik luisterde naar mijn hart. Stilte lag zwaar om me heen.

Er flitste een beeld door mijn brein. Een gele vlinder op een blaadje, met trillende vleugels. Het leek wel een plotselinge lichtstraal. Was het iets wat ik me herinnerde, een moment dat uit het verleden gered was en tot nu was weggestopt? Of waren het alleen mijn hersens die een plaatje te voorschijn goochelden, een of andere reflex, een kortsluiting?

Een man had me vastgebonden in een donkere ruimte. Hij moest me hebben overrompeld en hierheen hebben gebracht. Maar ik had geen herinnering aan die gebeurtenis. Ik wroette in mijn hersens, maar die waren blanco – een lege kamer, een verlaten huis, zonder echo's. Niets. Ik kon me niets herinneren. Er welde een snik op in mijn keel. Ik mocht niet gaan huilen. Ik moest nadenken, maar wees voorzichtig, hou die angst in bedwang. Ik moest niet te diep gaan. Ik moest aan de oppervlakte blijven. Alleen denken aan wat ik zeker wist. Feiten. Ik ga langzaam een beeld opbouwen, en dan kan ik ernaar kijken.

Ik heet Abigail, Abbie. Ik ben vijftientig jaar, en ik woon samen met mijn vriend, Terry, Terence Wilmott, in een armetierig flatje aan Westcott Road. Natuurlijk: Terry. Terry zal zich zorgen maken. Hij gaat de politie bellen. Hij zal me als vermist opgeven. Ze zullen hierheen komen rijden met zwaailichten en gierende sirenes en de deur inbeuken en dan komt er licht en lucht binnenstromen. Nee, alleen de feiten. Ik werk bij Jay & Joiner, en ont-

werp kantoorinterieurs. Ik heb een bureau, met een laptop in wit en blauw, een kleine grijze telefoon, een stapel papieren, een ovale asbak vol paperclips en elastiekjes.

Wanneer ben ik daar voor het laatst geweest? Het leek onvoorstelbaar ver weg, als een droom die vervliegt als je hem probeert vast te houden. Als het leven van iemand anders. Ik kon het me niet herinneren. Hoe lang lag ik hier al? Een uur, of een dag, of een week? Het was januari, dat wist ik zeker – althans, dat dacht ik. Buiten was het koud en de dagen waren kort. Misschien had het wel gesneeuwd. Nee, ik moest niet denken aan dingen als sneeuw, zonlicht spelend op een laag van wit. Hou het maar bij wat ik weet: januari, maar ik kon niet zien of het dag was of nacht. Of misschien was het inmiddels wel februari. Ik probeerde terug te denken aan de laatste dag die ik me duidelijk herinnerde, maar het was alsof ik in een dichte mist tuurde, waarin vage vormen rondzwierven.

Begin dan maar met oudejaarsavond, dansen met vrienden en iedereen die elkaar zoent als de klok twaalf slaat. Mensen kussen op hun mond, mensen die ik goed kende en mensen die ik een paar keer gezien had, en vreemden die op me afkwamen met hun armen wijd en een glimlach vol verwachting omdat je elkaar nu eenmaal zoent met oud en nieuw. Denk daar allemaal maar niet aan. Na oud en nieuw, ja, toen waren er wel een paar dagen die iets losmaakten in mijn gedachten. Ons kantoor, telefoons die gingen, declaratieformulieren bij de inkomende post. Bekertjes bittere koffie die koud werd. Maar misschien was dat wel daarvoor, niet later. Of ervoor en erna, dag na dag. Alles liep door elkaar en verloor zijn betekenis.

Ik probeerde van houding te veranderen. Mijn tenen waren stijf van de kou en mijn nek deed zeer en mijn hoofd klopte hevig. De smaak in mijn mond was smerig. Waarom lag ik hier en wat ging er met me gebeuren? Ik was op mijn rug gelegd als een offerdier, mijn armen en benen vastgegespt. Een kille huivering trok

door me heen. Hij kon me laten verhongeren. Hij kon me verkrachten. Hij kon me martelen. Hij kon me vermoorden. Misschien had hij me al verkracht. Ik drukte mezelf tegen de vloer aan en jammerde ergens diep in mijn keel. Twee tranen ontsnapten aan mijn ogen en ik voelde ze kriebelen en prikken terwijl ze naar mijn oren toe liepen.

Niet huilen, Abbie. Je mag niet huilen.

Denk aan de vlinder, die niets betekent maar mooi is. Ik riep het beeld op van de gele vlinder op zijn groene blaadje. Ik liet hem mijn gedachten vullen, zo licht op zijn blaadje dat hij als een veertje kon worden weggeblazen. Ik hoorde voetstappen. Ze klonken zacht, alsof de man op blote voeten liep. Ze kwamen dichterbij en hielden stil. Er klonk een geluid van iemand die zwaar ademde, bijna hijgde, alsof hij naar me toe moest klimmen of klauteren. Ik lag stokstijf en doodstil. Hij stond over me heen gebogen. Er klonk een klik, en zelfs onder mijn hoofdkap wist ik dat hij een zaklantaarn had aangeknipt. Ik kon bijna niets zien, maar ik zag tenminste door de mazen van de stof dat het niet meer volslagen donker was. Hij moest nu over me heen gebogen staan en met een zaklantaarn op mijn lichaam schijnen.

‘Je bent nat,’ mompelde hij, of misschien klonk het door mijn kap als gemompel. ‘Domme meid.’

Ik voelde dat hij zich naar me toe boog. Ik hoorde hem ademen en ik hoorde mijn eigen adem heviger en sneller gaan. Hij tilde de hoofdkap een klein beetje op, en haalde redelijk behoedzaam de prop uit mijn mond. Ik voelde een vingertop tegen mijn onderlip. Een paar seconden lang kon ik alleen maar hijgen van opluchting, terwijl ik de lucht in mijn longen zoog. Ik hoorde mezelf ‘bedankt’ zeggen. Mijn stem klonk hoog en zwakjes. ‘Water.’

Hij haalde de boeien om mijn armen en mijn borst los, zodat alleen mijn benen nog vastzaten bij mijn enkels. Hij gleed met zijn arm onder mijn nek en tilde me omhoog tot ik rechtop zat. Een

nieuw soort pijn bonkte nu binnen in mijn schedel. Ik durfde uit mezelf geen beweging te maken. Ik bleef zitten zonder iets te doen, en liet toe dat hij mijn armen achter mijn rug deed en mijn polsen samenbond, ruw zodat het touw in mijn vlees sneed. Was het wel touw? Het voelde harder aan, als waslijn of een soort draad.

‘Doe je mond open,’ zei hij met zijn fluisterstem die door een doek leek te komen. Ik deed het. Hij stak een rietje onder de kap naar binnen, en stopte het tussen mijn lippen. ‘Drinken.’

Het water was lauw en liet een laffe smaak achter in mijn mond.

Hij legde zijn hand achter in mijn nek, en begon die te kneden. Ik zat als verlamd. Ik mocht geen kreet slaken. Ik moest geen enkel geluid maken. Ik moest niet gaan overgeven. Zijn vingers drukten in mijn huid.

‘Waar doet het zeer?’ zei hij.

‘Nergens.’ Mijn stem was niet meer dan gefluister.

‘Nergens? Je gaat toch niet tegen mij jokken, hè?’

Razernij zwol op in mijn hoofd als een almachtige brullende windvlaag, en die was zelfs sterker dan mijn angst. ‘Gore klootzak,’ schreeuwde ik met een uitzinnige, snerpende stem. ‘Laat me los, laat me los en ik vermoord je, ik zal je...’

De doek werd terug in mijn mond gepropt.

‘Jij gaat mij vermoorden. Goed zo. Dat mag ik wel.’

Een hele tijd concentreerde ik me op niets anders dan mijn ademhaling. Ik had gehoord over mensen die zich claustrofobisch voelden in hun eigen lichaam, alsof ze vastzaten in een gevangenis. De gedachte dat ze nooit konden ontsnappen werd langzamerhand een kwelling voor ze. Mijn leven was teruggebracht tot de smalle luchtkanalen in mijn neusgaten. Raakten die verstopt, dan ging ik dood. Dat kon gebeuren. Mensen werden wel eens vastgebonden, kregen een prop in hun mond, zonder de bedoeling ze te doden. Een klein foutje bij het ombinden – de prop komt te dicht bij hun neus te zitten – en ze stikken en zijn dood.

Ik dwong mezelf om in te ademen een-twee-drie, en weer uit een-twee-drie. In, uit. Ik had een keer een film gezien, een of andere oorlogsfilm, waarin een superstoere soldaat zich in een rivier verborg voor de vijand, en alleen door één enkel rietje ademde. Zo was het ook bij mij, en bij die gedachte kreeg ik steken in mijn borst en begon mijn adem te stokken. Ik moest mezelf kalmeren. Niet meer denken aan die soldaat met zijn rietje en wat er zou gebeuren als dat rietje verstopt raakte. Ik probeerde te denken aan het water in die rivier, koel en kalm, traag vloeiend en prachtig. De ochtendzon glinsterde erop.

Voor mijn geestesoog ging het water trager en trager, tot het helemaal stilstond. Ik beeldde me in dat het bevroor, hard als glas zodat je daaronder de vissen kon zien zwemmen in stilte. Ik kon mezelf niet beheersen. Ik zag me door het ijs zakken, eronder vastraken. Ik had gelezen of gehoord of iemand had me verteld dat als je door het ijs zakt en je kunt het wak niet meer terugvinden, dat er dan een dun laagje lucht hangt tussen het ijs en het water, en dat je onder het ijs kunt liggen en de lucht inademen. En wat dan? Misschien was het maar beter om meteen te verdrinken. Ik was altijd doodsbang geweest om te verdrinken, dat was het allerergste, maar ik had gelezen of gehoord of iemand had me verteld dat verdrinken juist een prettige manier was om dood te gaan. Dat wou ik wel geloven. Minder prettig en erg angstaanjend was het om te proberen niet te verdrinken. Angst is proberen niet dood te gaan. Jezelf overgeven aan de dood is alsof je in slaapvalt.

Een-twee-drie, een-twee-drie, ik werd al wat kalmer. Sommigen, waarschijnlijk zeker zo'n twee procent van de bevolking, waren al dood geweest vanwege paniek of luchtgebrek als hun was aangedaan wat mij nu werd aangedaan. Dus deed ik het nu al beter dan iemand anders. Ik leefde nog. Ik haalde adem.

Ik lag nu op mijn rug, met mijn enkels en mijn polsen vastgebonden, met een prop in mijn mond en een kap over mijn hoofd. Ik zat niet langer ergens aan vast. Ik worstelde tot ik op mijn hurken zat, en ging toen heel langzaam staan. Probeerde op te staan. Ik stootte met mijn hoofd tegen een zoldering. Het kon nog geen anderhalve meter hoog zijn. Ik ging weer zitten, hijgend van inspanning.

Ik kon tenminste bewegen met mijn lichaam. Vooruithopsen en kronkelen, als een slang in het stof. Maar ik durfde het nauwelijks te doen. Ik had het gevoel dat ik op een hoge plek lag. Als hij de ruimte binnenkwam, was hij ergens lager dan ik. Zijn voetstappen en zijn stem kwamen van beneden. Hij moest klimmen om bij me te komen.

Ik strekte mijn voeten in een bepaalde richting, en voelde alleen maar de vloer. Ik wurmde mezelf de andere kant op, zodat mijn T-shirt omhoog kroop en ik met de blote huid van mijn rug pijnlijk over het ruwe oppervlak onder me schuurde. Ik strekte mijn voeten uit. Vloer. Ik hopste naar voren. Langzaam. Voelen met mijn voeten. Toen voelde ik niets – niet het harde vlak onder me. Uitgestrekt in de lucht, een leegte. Niets eronder. Ik ging liggen en bewoog mezelf weer naar voren, stukje bij beetje. Mijn benen hingen omlaag, mijn knieën gebogen. Als ik nu ging zitten, zat ik bij een afgrond, iets steils. Mijn adem sidderde in mijn borstkas van pure paniek. Ik begon weer naar achteren te scharrelen. Mijn rug deed zeer. Ik stootte mijn hoofd een paar keer keihard. Ik ging door met naar achteren wriemelen en schuren tot ik mezelf tegen een muur omhoog kon drukken.

Ik ging rechtop zitten en drukte mijn gebonden handen tegen de muur. Vochtige kale baksteen tegen mijn vingertoppen.

Ik schoof zittend langs de muur naar opzij, tot ik bij de hoek kwam. En toen naar de andere kant. Mijn spieren stonden in brand van de inspanning. Het moest ongeveer drie meter breed zijn. Drie meter breed en één-twintig diep.

Het was moeilijk om helder te denken omdat de pijn in mijn hoofd er telkens voor schoof. Was het een dreun geweest? Een schaaftwond? Iets in mijn hersens?

Ik huiverde van de kou. Ik moest blijven denken, mijn gedachten bezighouden, ze niet laten afdwalen. Ik was op de een of andere manier gekidnapt. Ik werd tegen mijn wil vastgehouden. Waarom werden mensen gekidnapt? Als gijzelaar, voor geld of om politieke redenen. Mijn totale rijkdom kwam, als je de schulden op mijn creditcards eraf had getrokken, op pakweg tweeduizend pond, waarvan de helft dan nog in mijn roestige oude auto zat. En wat politiek betreft was ik een adviseur voor de werkplek, geen ambassadeur. Maar ik herinnerde me nu natuurlijk ook niets. Ik kon in Zuid-Amerika zijn, of in Libanon. Behalve dat die stem duidelijk van een Engelsman was, uit het zuiden van het land, voorzover ik kon opmaken uit zijn zacht, gesmoord gefluister.

Dus wat had je nog meer voor motieven? Ik was al redenerend ergens terechtgekomen waar alles er heel, heel beroerd uitzag. Ik voelde tranen opwellen in mijn ogen. Rustig blijven. Rustig blijven. Ik moet niet gaan snotten, dan loopt helemaal alles vol.

Hij had me niet vermoord. Dat was een goed teken. Alleen was het niet per se een goed teken – op langere termijn kon het juist een heel slecht teken zijn op een manier die me al misselijk maakte als ik eraan dacht. Maar het was alles wat ik had. Ik spande heel voorzichtig mijn spieren. Ik kon me niet bewegen. Ik wist niet waar ik was. Ik wist niet waar ik gevangen was, of wanneer, of hoe. Of met welk doel. Ik kon niets zien. Ik wist zelfs niets over de ruimte waarin ik lag. Die leek me nogal vochtig. Misschien was het ergens onder de grond of in een schuur. Ik wist niets over die man. Of mannen. Of mensen. Hij bleef waarschijnlijk dicht in de buurt. Ik wist niet of ik hem kende. Ik wist niet hoe hij eruitzag.

Dat kon een voordeel zijn. Als ik hem kon herkennen, dan zou hij misschien... Ach, misschien was dit nog erger. Professionele kidnappers droegen juist een masker zodat de gijzelaar nooit hun

gezicht zag. Mij een hoofdkap opdoen was misschien hetzelfde idee, andersom dan. En hij deed iets met zijn stem, hij smoorde hem op een of andere manier, zodat hij zelfs niet klonk als een mens. Het zou zelfs kunnen dat hij van plan was me nog een tijdje vast te houden en me dan te laten gaan. Hij zou me in een ander deel van Londen kunnen dumpen, en het zou onmogelijk zijn om hem terug te vinden. Ik zou niets weten – absoluut niets. Dat was het eerste nieuws dat een minimaal beetje goed was.

Ik had geen idee hoe lang ik hier al was, maar op z'n langst kon het niet meer dan drie dagen zijn, misschien zelfs maar twee. Ik voelde me vreselijk, maar niet uitgesproken zwak. Ik voelde me hongerig maar niet ziek van de honger. Misschien twee dagen. Terry zou me als vermist hebben opgegeven. Ik was niet op mijn werk verschenen. Ze zouden Terry bellen, hij zou hoogst verbaasd zijn. Hij zou mijn mobieltje proberen. Waar was dat gebleven? Binnen een paar uur kon de politie gebeld zijn. Nu zou er al een massale zoekactie gestart zijn. Mensen op een lange rij die door verafgelegen velden lopen. Alle verloven ingetrokken. Speurhonden. Helikopters. Nog een opbeurende gedachte. Je kunt niet zomaar een volwassene van de straat plukken en die ergens verstoppen zonder een zekere onrust te veroorzaken. Ze zouden op pad zijn, op deuren kloppen, huizen binnenmarcheren, met zaklantaarns in duistere hoeken schijnen. Elk moment zou ik ze kunnen horen, kunnen zien. Ik hoefde alleen maar te zorgen dat ik in leven bleef tot... Gewoon in leven blijven. In leven blijven.

Ik had eerder tegen hem geschreeuwd. Ik had gezegd dat ik hem zou vermoorden. Voorzover ik me herinnerde was dat het enige dat ik ooit tegen hem gezegd had, behalve dat 'bedankt' toen hij me water gaf. Ik vond het afschuwelijk dat ik hem bedankt had. Maar toen ik geschreeuwd had, had ik hem boos gemaakt. Hoe had hij het gezegd? 'Jij gaat mij vermoorden? Dat is een goeie.' Zo iets. Niet veelbelovend. 'Jij vermoordt mij?' Dat zou hij een goeie kunnen vinden omdat hij in werkelijkheid mij gaat vermoorden.

Ik probeerde me aan een ander soort troost vast te klampen. Hij kon het ook grappig hebben gevonden omdat ik zodanig in zijn macht was, dat de gedachte dat ik wraak op hem zou nemen volslagen bespottelijk was. Ik had een risico genomen door grof tegen hem te doen. Ik had hem kwaad gemaakt. Hij had me kunnen martelen of slaan of wat dan ook. Maar hij had niets gedaan. Dat zou nuttige kennis kunnen blijken. Hij had me gekidnapt, vastgebonden, en ik had hem bedreigd. Als ik hem trotseer, zou het kunnen dat hij zich verzwakt voelt en niet bij machte om mij iets aan te doen. Niet aan hem toegeven is misschien de beste manier om hem aan het lijntje te houden. Misschien heeft hij een vrouw gekidnapt omdat hij bang is voor vrouwen en dit de enige manier is waarop hij althans één vrouw kan overheersen. Wie weet verwachtte hij dat ik snotterend om mijn leven ging smeken, en dat gaf hem dan de macht waarnaar hij snakte. Maar als ik niet toegeef, dan loopt het anders dan hij gepland heeft.

Maar het omgekeerde kan ook waar zijn. Het kan ook niets anders betekenen dan dat hij de situatie totaal beheerst. Het maakt hem niet uit wat ik zeg. Hij vindt het hoogstens vermakelijk, en gaat door met het uitvoeren van zijn plan, wat dat ook mag zijn. Het is absoluut van belang om zoveel mogelijk een mens van vlees en bloed voor hem te blijven, dan wordt het moeilijker voor hem om mij iets aan te doen. Maar als dat bedreigend voor hem is, dan maakt dit hem nog kwader. Ik kon niets beginnen. Ik kon niet vechten, niet ontsnappen. Ik kon niets anders doen dan tijdrekenen.

Wat was daar de beste manier voor? Hem kwaad maken? Blij? Bang? Ik lag daar op de vloer en staarde in de verstikkende duisternis van mijn hoofdkap.

De zwartheid om me heen veranderde van tint. Ik merkte een geluid en een geur op. En weer was er die schorre, krakende fluisterstem.

‘Ik haal nu die prop uit je mond. Als je schreeuwt, steek ik je lek alseen varken. Heb je begrepen wat ik zeg, knik dan met je hoofd.’

Ik knikte heftig. De handen – grote, warme handen – waren druk bezig achter mijn nek. De knoop kwam los, de doek werd ruw van mijn mond losgetrokken. Zodra die vrij was, moest ik onbedaarlijk hoesten. Een hand duwde mijn hoofd omlaag, en ik voelde dat een rietje mijn mond werd in geschoven. Ik zoog het water naar binnen tot een reutelend geluid aangaf dat het op was.

‘Zo,’ zei hij. ‘Daar staat een emmer. Wil je die gebruiken?’

‘Hoe bedoel je?’ Aan de praat zien te krijgen.

‘Je weet wel. Wc.’

Dit maakte hem verlegen. Was dat een goed teken?

‘Ik wil op een echte.’

‘Die emmer of in je eigen pis liggen, liefje.’

‘Goed dan.’

‘Ik zet je bij de emmer. Die kun je voelen met je voeten. Ik blijf verderop staan. Haal je een geintje uit, dan snij ik je open. Oké?’

‘Ja.’

Ik hoorde dat hij een paar treden afliep, en toen voelde ik zijn armen onder mijn oksels. Ik gleed naar hem toe, de armen gingen helemaal om me heen. Harde, sterke handen. Ik werd tegen hem aan gedrukt. Een dierlijke geur, zweet, nog iets. Een arm onder mijn dijen. Walging in mijn keel. Een zwaai door de lucht en zachtjes neergezet op een ruwe vloer, met gruis erover. Ik ging rechtop staan. Mijn benen en rug voelden erg pijnlijk aan. Een hand greep mijn haren beet, en ik voelde iets hards in mijn nek.

‘Weet je wat dit is?’

‘Nee.’

‘Dit is een mes. Ik ga de draad losmaken die om je handen zit. Als je iets probeert, steek ik je.’

‘Ik doe niks. Ik wil dat je weggaat.’

‘Het is donker. Ik ga verderop staan.’

Ik voelde een ruk toen hij de knoop achter mijn rug losmaakte.

Hij stapte naar achteren. Eén seconde wilde ik toch iets proberen, tot ik snapte hoe idioot dat was. Half vastgebonden, met een kap op, in een duistere ruimte met een man die een mes vasthield.

‘Toe maar,’ zei hij.

Ik had maar wat gezegd. Ik wilde alleen maar naar een andere plek. Ik voelde aan mijn kleren. Een T-shirt, spijkerbroek. Ik kon dit niet.

‘Morgenochtend mag je weer op de emmer.’

Morgenochtend. Goed. Iets van informatie. Vooruit, goed dan. Hij zei dat het donker was. Ik maakte mijn broek los, deed hem samen met mijn onderbroek omlaag en ging op de emmer zitten. Niet meer dan een miezerig straaltje. Ik ging weer staan, trok mijn broek omhoog.

‘Mag ik iets zeggen?’

‘Wat?’

‘Ik weet niet waar dit allemaal om gaat. Maar je kan dit niet maken. Je doet zoiets niet ongestraft. Misschien snap je niet wat er gebeurt wanneer ze mij vinden. Maar je kan me nog loslaten. Rij me ergens naartoe. Laat me gaan. Dan is het voorbij. Ik ben als vermist opgegeven, ze lopen me nu te zoeken. Ik weet dat je met me kan doen wat je wil, en het zal me wel niet helpen, maar jij wordt gepakt. Als je me laat gaan, kunnen we allebei weer verder met ons leven. Zo niet, dan word je gepakt.’

‘Dat zeggen ze allemaal. Als ze al wat zeggen.’

‘Wat?’

‘Blijf stilstaan.’

‘Allemaál?’

De gewaarwording dat er weer knopen worden gelegd. De gewaarwording dat je hoog wordt opgetild, wordt neergezet als een klein kind dat op een hoge plank komt te zitten. Als een pop. Een opgezet beest.

‘Blijf daar,’ zei hij. ‘Niet bewegen.’